

Extras din stenograma ședinței Senatului – 6 septembrie 2010

Domnul Viorel-Riceard Badea:

Vă mulțumesc, domnule președinte.

Domnule președinte,

Doamnelor și domnilor colegi,

Declarația mea de astăzi se numește „Ziua Limbii Române”.

După 1940, timp de 50 de ani, comunitățile române rămase fără voia lor în afara granițelor României au reușit, în ciuda opoziției statelor vecine și a abandonului forțat de noile condiții politice de la București, să-și păstreze identitatea datorită câtorva elemente, dintre care cel mai important probabil a fost limba română. La 31 august 1989, cu mai bine de patru luni înainte de căderea regimului comunist din România, la Chișinău sute de mii de oameni ieșeau pentru a-și revendica un drept esențial confiscat de regimul sovietic: dreptul la afirmarea propriei identități. Au cerut atunci – și au obținut – recunoașterea oficială a istoriei românilor, a însemnelor naționale, a grafiei latine și a limbii române ca limbă de stat.

Deși, după 1991, guvernările proruse de la Chișinău, în încercarea lor de a crea și o dimensiune culturală statului moldovean, au declanșat un adevărat proces de mistificare a culturii române, culminând cu proclamarea limbii moldovenești ca limbă de stat, limba română a funcționat ca un catalizator al unei atitudini anticomuniste ce s-a confundat, inițial, cu apărarea și promovarea unui adevăr istoric și care a dus, în aprilie 2009, la repunerea Republicii Moldova pe agenda integrării europene.

Limba română se dovedește astfel a fi nu doar un element identitar, ci și un extrem de important și eficient instrument geopolitic pe care România ar trebui să-l utilizeze, așa cum Franța și Statele Unite utilizează franceza sau engleza pentru a construi sau pentru a delimita spații de influență. Un prim pas în acest sens ar fi sărbătorirea, la 31 august, odată cu cei din Republica Moldova, a Zilei Limbii Române. În acest sens, noi vom iniția un proiect de lege care aș vrea să-i aibă ca inițiatori pe toți parlamentarii români.

Adoptarea acestei sărbători răspunde într-un mod firesc, și mai ales în aceste momente, nu doar nevoii de sincronism cultural cu românii de pe celălalt mal al Prutului, ci derivă și din prioritățile de politică externă ale statului român, ajutând în același timp, cel puțin parțial, la îndeplinirea lor. Pentru că nu doar Republica Moldova are nevoie de sărbătorirea împreună a limbii noastre, ci și comunitățile române din Ucraina, Bulgaria sau Serbia, unde în prezent a rămas, cu excepția Bisericii, singurul pilon identitar. În același timp, inclusiv noi, cei din interiorul granițelor țării, avem nevoie să ne reappropriem ceea ce ne definește ca națiune și putem începe astfel cu limba română.

Mulțumesc.